

stemmelse som den, der her findes givet. Men da dette Lovforslag formentlig ogsaa af andre Grunde bør behandles i et Udvalg — jeg skal i og for sig være stemt for, at det behandles hurtigt, hvis man kan overvinde denne formelle Betænkkelighed —, saa vil der jo dér blive Lejlighed til nærmere Forhandling om Spørgsmaalet.

I Lovforslaget bygger man paa den Tanke, at det er Staten, der skal bære Udgifterne ved Understøttelsen, i hvert Fald i det væsentlige. Det forekommer mig, at Bemærkningerne til Lovforslaget maaske kunde have understreget dette noget tydeligere, for der staar: „Den danske Stat vil efter Forslagets § 7 komme til at udrede en Del af Understøttelsen“. Man vil altsaa deraf let kunne faa den Opfattelse, at det i hvert Fald ikke er den væsentligste Del. Men hvis man sammenligner de Tal, som Lovforslaget nævner, med de Tal, der blev foreslaaet af det i sin Tid nedsatte Grønlandsudvalg, vil man se, at Lovforslagets Tal ligger meget betydeligt over det, der er foreslaaet af et Flertal, og det et meget stort Flertal, indenfor dette Udvalg, hvori der findes Navne som begge Provsterne Balle, den nu afgaaede Inspektør, Harries og Kolonibestyrer Hastrup — jeg nævner disse Navne kun som Eksempler —, altsaa Folk, som man ved har den største Interesse for Grønlandernes Ve og Vel, og om hvilke man maa tro, at de Beløb, de har nævnt, maa anses for tilstrækkelige. Men naar det nu ses, at de Beløb, som Lovforslaget nævner som Statens Bidrag, er meget betydeligt større, saa faar man et lidt misvisende Indtryk af det hele, naar der staar, at Staten skal udrede en Del af Udgifterne.

Jeg finder i øvrigt at burde nævne, at baade Flertallet og Mindretallet i dette Udvalg havde tænkt, at en væsentlig Del af Udgifterne skulde udredes af de grønlandske Kasser. Jeg tror imidlertid, at det er rigtigt, da Beløbet ikke er større, end det er, at man lader Staten bære en væsentlig Del af Udgiften, og jeg tror ogsaa, at den Løsning, man har fundet, at begrænse Statens Tilskud, i og for sig er en god Løsning, men jeg vilde dog i Udvalget gerne have en Forhandling med den højtærede Minister om den Maksimumsgrænse, som det dog vel bliver nødvendigt at fastsætte, i hvert Fald som en Hovedregel, maaske ikke som en aldeles undtagelsesfri Regel; man bør dog vel nok have en Maksimumsgrænse fastsat i den kongelige Anordning, som der henvises til i Bemærkningerne til Lovforslaget. Beløbet maa ikke blive saa stort, at det naar op over

det, som Fangerne deroppe fortjener. Derom nærer jeg ingen Tvivl om, at den højtærede Minister vil være ganske enig med mig.

Jeg vil henstille, at man ogsaa tager den Tanke op, som er nævnt i denne Udvalgsbetænkning, om en Forsikringskasse deroppe. Herhjemme er man jo meget optaget af Tanken om at søge at bringe noget af den sociale Lovgivning over paa Forsikringsomraadet i højere Grad, end Tilfældet er, og det forekommer mig, at naar man nu her gaar til en Indførelse fra nyt i et Samfund, saa bør man ikke skubbe denne Tanke helt til Side, men tage den op til Overvejelse i en nogenlunde nær Fremtid.

Endnu vil jeg gernegøre den Bemærkning, at det fremgaar af Lovforslagets Bemærkninger, at man oppe i Grønland har den Ordning endnu, at Husherren har Forsørgelsespligt overfor sine Forældre og sine Svigerforældre, alt dog kun for saa vidt de paagældende, naar Husherren forlanger det; tager Ophold i Huset. Jeg synes i og for sig, at dette er en god og rigtig Tanke. Jeg kunde ønske, at den var gældende ogsaa her i Landet, som den er det mange andre Steder: at de Børn, der har Evne dertil, ogsaa har ikke blot en moralsk, men en retlig Pligt til at sørge for deres Forældre, for saa vidt disse ikke selv er i Stand til at gøre det. Derfor er der her et Hensyn, som bliver at tage overfor Grønlanderne, der ikke har været at tage her i Landet, hvor vi ikke har haft denne retlige Forsørgelsespligt, idet der nemlig ikke kan være nogen Grund for det offentlige til at træde til som hjælpende, for saa vidt nogen, som har retlig Pligt til at forsørge den paagældende, ogsaa har Evne til at gøre det. Det er et af de Punkter, som jeg kunde ønske overvejet ved den Udvalgsbehandling, som jeg vil tillade mig at foreslaa, for saa vidt det ikke fra anden Side maatte blive foreslaaet.

Povlsen: Det grønlandske Folk befinder sig i Øjeblikket i en vanskelig og betydningsfuld Overgangstid. De gamle primitive Samfundsformer er ved at forsvinde, og nye har endnu ikke faaet Tid til at danne sig, og det medfører meget betydelige Vanskeligheder, som man maa være opmærksom paa. Det gamle grønlandske Samfund var, som det blev nævnt af den foregaaende Taler, i høj Grad præget af Kommunismen. Det var saadan, at i en Jordhytte i Grønland boede der ikke blot en enkelt Familie, men to,